

LIBRIS

We know
books

Judy Blume (n. 1938) și-a petrecut copilăria în orașul Elizabeth, din statul New Jersey, inventând povești. Cele douăzeci și patru de cărți scrise de ea au câștigat peste nouăzeci de premii, însă cele mai importante sunt acelea acordate de tinerii cititori. Deși franchețea și abilitatea de a expune neliniștile cititorilor ei cu umor au transformat-o într-o autoare grozav de cunoscută, cărțile ei au fost adesea interzise ca urmare a obiecțiilor aduse temelor abordate sau limbajului folosit.

Pe lângă cărți pentru adulți sau adolescenți, Judy Blume a scris numeroase cărți pentru elevii de gimnaziu, printre care se numără *Povestea unui omuleț din clasa a IV-a*, primul volum al unei serii de cinci romane despre Colțunaș, cel imposibil de stăvilit, *Supercolțunaș* (al doilea volum din serie) sau povestea *The Pain and the Great One (Pacoste și Aia Mare)*. Asemenea cărților ei pentru cititorii mai mari, Judy Blume scrie în cărțile pentru copii despre probleme specifice vârstei, de la rivalitatea între frați, până la abuzuri sau *bullying*. Narațiunea la persoana întâi i-a permis autoarei să le vorbească cititorilor cu vocea tânără a personajelor create de ea, copiii putând astfel să înțeleagă situațiile și să se pună mai ușor în pielea personajelor.

Judy Blume locuiește într-una din insulele situate de-a lungul Coastei de Est împreună cu soțul ei, George Cooper, unde și-au deschis o mică librărie non-profit, Books & Books @ The Studio of Key West.

JUDY BLUME

MANIA COLȚUNAȘ

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

arthur

Cuprins

1. Cine este norocoasa?	6
2. Pete și Farley	10
3. Cel mai dezgustător dintre toți	19
4. Cea mai proastă veste a secolului	29
5. Aventura Unchiului Pană	35
6. Dădaca perfectă	51
7. Cea mai bună veste a secolului	61
8. Mania Colțunaș	70
9. Amețit de Izzy	82
10. Gaz verde bolborositor	95
11. Clubul A.I.O.M.	113
12. Picioare de bebeluș	127
13. Căpitanul Colțunaș	144
14. Duceghetele	161

1 Cine este norocoasa?

— Știi ce, Pete? a spus fratele meu, Colțunaș. Măine mă căsătoresc.

Am ridicat privirea de pe cărțile de baseball.

— Nu cumva te pripești? am întrebat, ținând cont că fratele meu, Colțunaș, nu are decât cinci ani.

— Nu, a răspuns el.

— Și... cine-i norocoasa?

— Sheila Tubman, a zis Colțunaș.

M-am prăbușit la podea, prefăcându-mă mort. Am fost convingător, Colțunaș s-a apucat să mă zgâlțâie și să strige:

— Trezește-te, Pete!

„Care-i faza cu *Pete*?” m-am gândit eu. „Încă de când a început să vorbească, mi-a spus *Piii-tă*.”

Apoi Tootsie, sora mea, care are doar un an și jumătate, a țopăit în jurul meu, cântând:

— Sus, Piii... sus.

După aceea a apărut mama lângă mine, spunând:

— Peter... ce s-a întâmplat? Ești bine?

— I-am spus că mă căsătoresc, a răspuns Colțunaș. Și a căzut din picioare.

— Am căzut din picioare când mi-ai spus cu *cine* te căsătorești, am zis eu.

— Cu cine te căsătorești, Colțunaș? a întrebat mama, de parcă am fi discutat serios despre nunta lui.

— Cu Sheila Tubman, a răspuns Colțunaș.

— Nu roști numele ăla în preajma mea, i-am spus, sau voi leșina din nou.

— Că tot veni vorba despre Sheila Tubman... a început mama.

Dar nu am așteptat să termine.

— Mă faci să-mi fie greață... am avertizat-o eu.

— Serios, Peter, nu cumva exagerezi? a spus mama.

M-am apucat cu mâinile de burtă și am gemut, dar mama a continuat să vorbească.

— Buzz Tubman este cel care ne-a spus despre casa din statul Maine.

— „M-a-i-n-e“, așa se scrie „Maine“, a intonat Colțunaș.

Mama s-a uitat la el și a continuat nestingherită.

— Iar această casă este exact lângă locul pe care l-au închiriat pentru vacanța lor, m-a lămurit ea.

— Îmi scapă ceva aici, am spus. Ce casă? Ce vacanță?

— Ți amintești că am decis să plecăm pentru câteva săptămâni în august?

— Da... și?

— Și am primit o ofertă nemaipomenită pentru o casă din Maine.

— Iar familia Tubman va sta ușă în ușă cu noi? Nu-mi venea să cred.

— Sheila Tubman... ușă în ușă... două săptămâni întregi?

— Trei, a zis mama.

Am picat iarăși lat pe podea.

— Iar a făcut-o, mamă! a exclamat Colțunaș.

— Se preface doar, i-a spus mama lui Colțunaș. Se poartă foarte prosteste, nimic mai mult.

— Deci nu trebuie să mă căsătoresc cu Sheila mâine, a zis Colțunaș. O să mă căsătoresc cu ea în Maine.

— Pare mai logic așa, i-a răspuns mama. În Maine puteți avea o nuntă frumoasă, sub copaci.

— Sub copaci, a repetat Colțunaș.

— 'Paci... am auzit-o pe Tootsie, care mi-a aruncat un pumn de ursuleți gumați în față.

Și așa a început totul.

În seara aceea am mers să luăm cina la Tico-Taco. Nu mi-era prea foame. Gândul că voi petrece trei săptămâni ușă în ușă cu Sheila Tubman era îndeajuns pentru a-mi tăia pofta de mâncare. Aș vrea ca familia Tubman să se mute pe o altă planetă! Dar până se va întâmpla asta, nu am cum să o evit pe Sheila. Locuiește în aceeași clădire cu noi. Mergem la aceeași școală.

Am scos un fel de mormăit, iar tata s-a uitat la mine.

— Ce este, Peter?

— Sheila Tubman, am zis eu.

— Ce-i cu ea? a întrebat tata.

— Ne căsătorim, a răspuns Colțunaș, cu gura plină de pui și taco.

— Nu vorbesc despre nunta ta, am spus eu. Vorbesc despre faptul că vom petrece trei săptămâni în Maine, ușă în ușă cu familia Tubman.

— Nu va fi atât de rău pe cât crezi, a zis mama.

— Nici nu știi cât de rău *cred* c-o să fie!

— Sheila este mai mare acum. A terminat clasa a VI-a, la fel ca tine.

— Ce-are a face vârsta cu asta? Va fi în continuare Regina Păduchilor.

— Ce sunt „păduchii”? a întrebat Colțunaș.

Pentru că nu i-am răspuns, a început să mă tragă de mânecă.

— Ce înseamnă „păduchi”, Pete?

— De când sunt *Pete*? am întrebat, scuturându-mă de el.

— De astăzi, a răspuns el.

— Ei bine, prefer Peter, dacă nu te deranjează.

— Pete este un nume mai bun pentru un frate mai mare.

— Iar Farley este un nume mai bun pentru un frate mai mic!

M-am gândit că asta îi va închide gura, având în vedere că numele său adevărat este Farley Drexel Hatcher și că este gata să ucidă pe oricine îi spune astfel.

— Nu-mi spune Farley! a exclamat el.

Apoi mi-a dat drumul de tot și a țipat:

— Sunt *Colțunaș!*

Chelnerul, care l-a auzit din partea cealaltă a încăperii, a venit la masa noastră și a spus:

— Îmi pare rău... nu avem astă-seară. Dar avem prăjitură cu ciocolată, care este aproape același lucru.

Tata a trebuit să îi explice că nu vorbeam despre desert. Iar mama a adăugat:

— Nu mâncăm niciodată desert până nu terminăm felul principal.

— A! a spus chelnerul.

Dar înainte să apuce să se îndepărteze, Colțunaș a ridicat privirea spre el și a spus:

— Aveți păduchi?

— Păduchi? a întrebat chelnerul. La desert?

Părea confuz. Mai ales când Tootsie a lovit cu lingura în tava ei de bebeluși și a fredonat:

— Păă-duuchi... Păă-duuchi...

Mi-am dat seama că fratele meu avea să pună *din nou* aceeași întrebare, dar înainte să apuce i-am astupat gura cu mâna. Apoi tata i-a spus chelnerului că nu aveam nevoie de nimic pentru moment.

Chelnerul s-a îndepărtat clătînând din cap, iar eu mi-am luat mâna de la gura lui Colțunaș. De îndată ce am făcut-o, a reînceput:

— Ce înseamnă „păduchi“?

De data asta oamenii de la masa alăturată s-au întors spre noi.

— Sunt ca niște lîndini, i-a spus mama încet.

— Ce sunt „lîndinile“? a întrebat Colțunaș.

— Paraziți de cap, a spus tata, aproape în șoaptă.

— Paradiți de cap? a întrebat Colțunaș.

— Nu „paradiți“, găgăuță, i-am zis eu. „Paraziți“. Niște insecte mici și nasoale care mișună prin păr.

Am pocnit din unghii înspre el, cum făcea Sheila Tubman cu mine.

Colțunaș a țipat:

— Nu vreau insecte nasoale care să-mi mișune prin păr!

Acum toată lumea din restaurant s-a întors spre noi.

— Ajunge, Peter, a spus tata.

— Păi, el a vrut să știe.

— *Ajunge*, a repetat mama.

S-a auzit „aaa-juun-geee“, ceea ce a pus-o pe Tootsie pe treabă.

— Ii-iii-iii-iii, a chirăit Tootsie, bătând cu lingura în masă.

„Așa va fi toată vara“, m-am gândit, „doar că mai rău“. Am lăsat taco-ul jos și am spus:

— Poate-ar trebui să merg în tabără în august.

Tata a afișat o privire serioasă.

— Nu avem bani anul ăsta, Peter. Nu am pleca deloc de acasă dacă nu ar fi bunica, care plătește mai mult decât partea ei.

— Dar, dacă vrei, poți să-ți aduci un prieten, a spus mama.

— Un prieten? am întrebat eu. Adică pe cineva ca Jimmy Fargo?

Au încuviințat amândoi.

Jimmy este cel mai bun prieten al meu din New York. Mereu am vrut să petrecem vara împreună.

— Dar eu? a întrebat Colțunaș. Pot să-mi aduc și eu un prieten?

Mi-am ținut respirația.

— Vei găsi un prieten în Maine, i-a spus mama.

— Și dacă nu? a întrebat Colțunaș.

— Te căsătorești, i-am amintit eu.

— Și asta înseamnă că nu mai pot avea un prieten? a întrebat Colțunaș.

— Bineînțeles că poți, i-a răspuns mama. Eu sunt căsătorită și am prieteni. Tati e căsătorit și are și el prieteni.

— Ce zici de Unchiul Pană? am întrebat eu.

Unchiul Pană este pasărea myna a lui Colțunaș.

— E prietenul tău, nu-i așa?

— Nu mă pot juca cu Unchiul Pană, a spus Colțunaș. Nu este genul ăla de prieten. Și nici nu mă pot căsători cu el. Dacă ar fi fost o pasăre-fată ar fi fost diferit.

— Oamenii nu se căsătoresc cu păsări, i-am zis eu.

— Unii da.

— Spune-mi unul, i-am răspuns.

— Tipul care este căsătorit cu Big Bird în *Păpușile Muppets*.

— Big Bird nu e căsătorit, am zis eu.

— Habar n-ai! a strigat Colțunaș.

A învățat să spună asta ori de câte ori cineva nu este de acord cu el. Pune capăt conversației în mod garantat.

— Mă dau bătut, am spus, întorcându-mă la taco-ul meu, care începea să se pleoștească.

— Sus, a repetat Tootsie, întinzând brațele. Sus... sus... sus.